

Onze recensenten delen elke dag sterren uit aan de nieuwste boeken, films, muziek en voorstellingen.

THEATER
Schouwburgen met rode pluche, op locatie diep in de duinen of ergens te veld. Theater is een veelheid aan dingen en Journalist Magali Degrande duikelt er graag in onder, spijt ze uit en laat u weten wat dat met haar doet.

BOEKEN
Schoonheid is overal voor journalist Jo De Ruyck. Hij vindt ze in de films van Michaël R. Roskam, de tableaux van Luc Tuymans en de romans van Arnon Grunberg, maar net zo zeer in zijn bonsais.

Hoogmis van tegendraadsheid

M 'Outsider/insider'
Per W & Pawlowski
Jezus Factory/Starman,
vandaag uit
★★★★★

Gek dat het zo lang wachten was op een duoworp van Mauro Pawlowski en Kloot Per W. De twee koppigaards des vaderlands delen een boon voor eigenwijsheid en dragen krankjorum in het hoogste vaandel. Grillig is dan ook het codewoord op *Outsider/insider*. Opener *KPW on 45* bezingt The Ramones, maar steekt in het classic rock-jasje van Traveling Wilburys. *Stand up chameleon* dweept wél met punk, maar gooit er Korg-stemmetjes tussen. En *Eleonore Rigby* pikt z'n titel bij The Beatles, maar klinkt geen seconde als The Fab Four. Hoe dan wel? Herman Brood in een Franstalige bui komt aardig in de buurt.

En zo stuitert het aardig rond op *Outsider/insider*. Geen rode draad te bespeuren. Toch is deze bundel van twintig songs verre van een rommeltje. Pawlowski en Per W houden hun kuren in bedwang en blijven *easy on the ear*. We noteren pop, glamrock en 80s-synths in één en hetzelfde lied (*Land of the most forgotten*) en verder nog new wave (*Bigotry & bigamy*), honky-tonk (*We won't lose touch*), garagerock (*Smokey derision*) en zelfs avant-gardejazz à la STUFF (*Spanwerk*). Afsluiter *The dream pop spa* rammelt toch even met uw klokkenspel – die minutenlange stilte in het midden is een fout gelopen grap – maar barst dan los in een riff die enkel uit Pawlowski's gitaar kan glijden.

Outsider/insider is een hoogmis van tegendraadsheid. Mauro en Kloot zoals we hen kennen: altijd zonder pardon. (Dennis Van Goethem)

Alle poppen gaan aan het dansen

T 'Laguna Beach'
Nog t.e.m. 17 april in België en Nederland
Tickets: www.campo.nl
★★★★★

Het eerste wat je opvalt bij *Laguna beach*, het podiumdebuut van het collectief Frankie, is hoe absurd vol het podium staat. Er zijn tafels, ladders, kasten, verdeelstukkers overal waar je kan kijken, en tussen alles in een vijf koppige band. Het zijn jonge mannen die graag samen jammen. Ze hebben een achtergrond in animatiefilm, fotografie en grafisch ontwerp, maar niet in theater. Dat ze er toch voor kozen hun knutselwerk met papiermaché, knoppen en draden in een theatervoorstelling te tonen, brengt een frisse wind.

Het zijn de spots die bepalen naar welke poppen je moet kijken: nu eens

een tribune waarin het publiek sandwiches eet, dan weer een zonovergoten strand, waar niet alleen de parasol rondjes kan draaien maar ook de borsten van een zonnebadende poppenvrouw.

Wie graag naar het theater komt voor een goed verteld verhaal, een sterke moraal of straffe acteerpresetaties, is eraan voor de moeite. Maar Frankie levert wel een show waarin je van begin tot einde geboeid blijft kijken én luisteren, want beeld en muziek vinden elkaar wonderwel. Zeker als het stuk de bloederige kant opgaat met de pop van een kok die iets te behendig met messen omgaat. Ingebedde muziek en video in een voorstelling zijn intussen al lang niet meer uitzonderlijk. Maar de manier waarop dit vijftal ook gepassioneerd zijn knutselkunsten en liefde voor animatiefilm toont, is verrassend origineel. (Magali Degrande)

■ Soms gaat het in 'Laguna beach' ook de bloederige toer op.

GETTY IMAGES

Marvin Gaye kende in 1972 een piekjaar in zijn carrière, met succesalbum 'What's going on'. Maar daarna kwam hij in een diepe put terecht.

Het hart op de tong

M 'Lacuna'
Trixie Whitley
Unday, vandaag uit
★★★★★

Met haar airmiles helpt Trixie Whitley de klimaatbeweging niet bepaald verder: de Belgisch-Amerikaanse schippert nog steeds druk tussen heimat Gent en woonplaats New York. Maar de bende van Anuna zal het haar vergeven. Want op nieuwe plaat *Lacuna* springt Whitley evenzeer in de bres. Tegen misogynie en achterbaksheid. Sinds ze naar voren stapte als slachtoffer van seksueel misbruik draagt Trixie het hart op de tong, en dat sluipt nu ook haar muziek binnen. En dat werd tijd, zingt ze zelf: "It's been a long time coming." Whitley wroet, spuwt, haalt uit en trekt zelfs de politieke kaart.

Zie het lijstje dat ze in *Dandy* op de vingers tikt: "Fascist, racist, rapist, aristocrat, diplomat."

Ook in haar sound ontketent Whitley een revolutie. De gitaar die de lijnen uitstippelde op *Fourth corner* (2013) en *Porta Bohemica* (2015) schuift een bank achteruit, beats en electronica nemen het stuur over. Whitley omarmt de dansgrage vrouw in zichzelf en zit niet langer verstopt achter haar techniek en virtuositeit.

Pamflet

Op *Lacuna* laat Whitley geen geluidsspoor onbenut. Hiphop-producer Little Shalimar (Run The Jewels) introduceert drumcomputers en diepe synthbassen, Whitley zelf verdiept zich in oriëntaalse gezangen. Maar vooral duikt ze de clubs in. *Heartbeat* is een nerveuze, kwaai r&b-schijf – "You ain't got nothing on me" –

en slotsong *The hotter I burn* herbergt slome drum-'n-bass. In *May cannan* komt de gitaar toch even piepen, maar nemen drumcomputers over en krijgen we de meest opgejutte Whitley die we al hoorden. Wedden dat ze zich tijdens die opname in het zweet shakete?

Ook nog op het menu: flirts met jazz, hoekige ritmes en Whitleys scherpste lyrics tot dusver. In *Dandy* kan je niet anders dan een terechtwijzing lezen aan het adres van The Donald. *Lacuna* is Whitleys pamflet over zelfbeschikking, een uiting van haar sensualiteit en bijwijlen een muzikale *free the nipple*. Maar vooral: het is haar spannendste album. Trixie Whitley kruipt eindelijk uit haar schulp. (Dennis Van Goethem)

▶ Lees het interview met Trixie Whitley morgen in onze weekendbijlage NU.